



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 82/2025**  
**29.01.2025. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Горан Ступар, адвокат из ... , против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 619/24 од 17.07.2024. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

### **РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 619/24 од 17.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 619/24 од 17.07.2024. године.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 19/23 од 25.01.2024. године, исправљеном решењем истог суда од 18.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу - за период од 01.12.2019. године до 31.12.2022. године, исплати: - на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу једнаке зараде за једнак рад износ од 181.901,83 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, као и на име неисплаћене обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 44.225,67 динара; - на име додатка на плату по основу прековременог рада износ од 155.763,95 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, као и на име неисплаћене обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 32.743,61 динара; - на име додатка на плату по основу рада на терену износ од 208.673,97 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, као и на име неисплаћене обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 49.133,88 динара; - на име дневница за службена путовања у земљи износ од 11.550,00 динара са

законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, као и на име неисплаћене обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 2.650,04 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева за исплату увећања плате по основу приправности износ од 84.557,20 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, и на име обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 20.594,81 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.078,90 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 619/24 од 17.07.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужене и преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу за период од 01.12.2019. године до 31.12.2022. године, исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде по основу једнаке зараде за једнак рад износ од 181.901,83 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, и на име неисплаћене обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 44.225,67 динара, и укинута у усвајајућем делу одлуке о захтеву за исплату дневница за службена путовања у земљи у износу од 11.550,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2023. године, до исплате, и на име неисплаћене обрачунате законске затезне камате до 24.10.2023. године, за период доцње износ од 2.650,04 динара, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка и у том делу је предмет враћен на поновно суђење. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и у делу одлуке о приговору апсолутне ненадлежности.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу који се односи на накнаду за рад на терену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата увећане плате по основу теренског додатка за период од 01.12.2019. године до 31.12.2022. године. Имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, о захтеваној накнади тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену одговарајућих одредби материјалног права Закона о полицији, Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, Посебног колективног уговора за полицијске службенике и Посебног колективног уговора за државне органе. Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано у предметима са

истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом, и пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права полицајаца и овлашћених службених лица на увећану плату за теренски додатак. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.01.2023. године, а поднеском од 06.11.2023. године коначно је прецизиран тужбени захтев. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 208.673,97 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија  
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић